

Sad: Saaledes som dette Lovforslag foreligger fra det andet Thing, forekommer det mig at have en Skikkelse, der vidner om, hvorledes en Mening, der dog maaskee kunde have nogen Berettigelse, kan føres saavidt, at det idetmindste forekommer mig derved at blive temmelig uberettiget. Jeg skal ikke nægte, at der muligviis kan være Anledning til paa mange Steder i Landet at træffe Foranstaltninger, som kunne bidrage til at indskrænke Hundeholdet; men paa den anden Side troer jeg rigtignok, at naar man gaaer saavidt, som man er gaaet i denne Lov, saaledes at man endog paa Landet jo i Grunden slet ikke vil tillade Folk at holde løsgaaende Hunde, uden at der skal betales Skat af dem, saa gaaer man altfor vidt. Jeg troer, at man maaskee kunde have gaaet ind paa Loven, som den blev forelagt i det andet Thing fra Ministeriets Side; det vilde da være overladt til Communalbestyrelserne og Sogneforstanderskaberne, hvorvidt de vilde bringe Loven til Anvendelse, og man kunde da gjøre Regning paa, at man kun vilde gribe til Hundene som Skatteobject, naar der var virkelig Trang dertil paa Grund af en overvættets Mængde af disse Dyr. — Jeg troer forøvrigt ogsaa, at der er en anden Vej, ad hvilken man vilde kunne gaae ind paa denne Lov, nemlig naar man vilde sige, at der i enhver Hunsstand skulde kunne holdes een Hund frit, og forsaavidt der skulde blive Tale om flere skattepligtige Hunde end een, Satten da meget godt vilde kunne forhøjes noget, saaledes at man f. Ex. sagde, at den anden Hund, altsaa den, der først blev beskattet, skulde beskattes temmelig lavt, jeg vilde sige med 2 Rd., men at saa enhver Hund derudover skulde beskattes med idetmindste 5 Rd. Derved vilde man for det Første opnaae at faae de Hunde beskattede, der virkelig maae siges at være Luxus, og da paa en mere passende Maade i Forhold til dem, som ikke i Almindelighed kunne siges at være dette, og dernæst vilde man opnaae, hvad der forekommer mig at være aldeles nødvendigt, at faae en virkelig bestemt Regel, som ikke vilde indvillige dem, der skulde udøve Loven, i meget uheldige, ja, jeg kunde sige, utaalelige Forhold. Naar, saa-

ledes som det er bestemt i Slutningen af § 1, Sogneforstanderskabet faaer Afgjørelsen i mange forskellige Retninger, som vilde føre dem ind i de utaaleligste Kvælerier, saa forekommer dette mig overordentligt uheldigt. Sogneforstanderskabet skal først tage under Overveelse, hvorvidt Afgiften maa kunne nedsettes indtil det Halve, dernæst, om der kan skee en yderligere Nedsettelse indtil en Fjerdedeel — men dette rigtignok kun med Amtsrådets Samtykke — og endelig, hvorledes det skal benytte sin Ret til at give 10 pCt. af Hundene fri. Ved en anden virkelig Skattelov, der for nogen Tid tilbage har foreligget her, nemlig Lovudkastet angaaende Bygningsafgiften, kan jeg huffe, at det blev udtalt af et æret Medlem ved Siden af mig, at man overdrog efterhaanden saa Meget til Sogneforstanderskabet, at det blev aldeles utaaleligt for det. Jeg maa tilstaae, at her er et Tilfælde, hvor dette forekommer mig i en ganske overordentlig Grad at staae til, idet man nemlig giver Sogneforstanderskabet et overordentlig betydeligt, fjed-sommeligt og vrøvlagtigt Arbejde, uden at det erhoder noget virkelig Vederlag derfor. Jeg skal derfor tillade mig at stille mig saaledes til nærværende Sag, at jeg paa ingen mulig Maade vil gaae ind paa Forslaget, som det foreligger fra det andet Thing, i hvilken Skikkelse det forekommer mig, at det, kan jeg reent ud sige, snarere vil medføre en Byrde for den fattige Mand paa Landet, som ofte kan have virkelig Brug for en Hund, men derimod ikke nogen Byrde for den rige Mand, som maaskee vil holde en heel Deel Luxus Hunde, medens jeg derimod vil kunne gaae ind paa Forslaget, som det i sin Tid er blevet forelagt af Ministeriet, skjøndt jeg troer, at det da kun vil faae Betydning paa saadanne Steder paa Landet, som nærme sig Kjøbstadsforhold, og jeg skal maaskee allerhelst ønske, at for dog at imødekomme de berettigede Forbringere om at faae de Hunde afveien, som kunde siges at være overflødige, Loven, som jeg sagde før, kom til at gaae ud paa, at der i enhver Hunsstand skulde kunne holdes een Hund frit, at man beskattede den anden Hund paa en passende Maade, men at man saa beskattede Alt, hvad der oversteg dette,